

[Glønborg]

om det ønske om lønforhøjelse, der blev fremsat nogle måneder i forvejen, var et personligt ønske eller et ligelønskrav. Jeg mener, der må arbejdes mere med dette problem, og arbejdsministerens udtalelser i anledning af arbejdet med sagen i EF tyder da på, at han vil samarbejde. Jeg tror, vi kan finde en bedre beskrivelse, som stadig vil gøre det muligt at afskedige en medarbejder med rimelig grund, men også vil ramme den forskelsbehandling, vi vil til livs.

Det andet forslag vil Kristeligt Folkeparti gerne sige ja til. Her er der nemlig ingen tvivl om situationen og dens baggrund. Det er klart, at der er en lønforskel mellem en mand og en kvinde. Sagen er indbragt for domstolen, og vi finder det ligesom forslagsstillerne rimeligt, at arbejdsgiveren skal komme med objektive, ikke-kønsbestemte grunde, hvis han vil bevare lønforskellen. Så det bliver et ja.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er det, som hr. Glønborg siger vedrørende det første ændringsforslag. For det første mener hr. Glønborg, at vi kan finde bedre muligheder, altså et bedre ændringsforslag, og det beklager jeg da at der åbenbart ikke har været tid til. Vi hørte ikke rigtig, hvad det var for et forslag, men vi er da interesserede, hvis der kan komme et andet, der kan opfylde det samme, som vi ønsker. Det var det ene.

Jeg synes, vi må bede arbejdsministeren om lige at kommentere argumentet for ikke at stemme for det her, for det må sige sig selv, at i dette tilfælde kan der ikke være tale om at bruge denne lov. Hvis et menneske i en virksomhed har stillet et lønkrav og ikke fået kravet opfyldt i en almindelig lønforhandling, kan man jo ikke komme tilbage og bruge denne lov på et lønkrav, der er rejst i en almindelig lønforhandling. Den kan kun bruges med hensyn til lige løn til mænd og kvinder. Det vil jeg godt bede arbejdsministeren bekræfte, og derfor holder argumentet altså ikke fra hr. Glønborgs side.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Til den sidste dialog mellem fru Lilli Gyldenkilde og hr. Glønborg vil jeg nøjes med at sige, at da det er min vurdering, at de stillede ændringsforslag, både i den foreliggende og i den modificerede form, vil blive stemt ned, selv om

Kristeligt Folkeparti ville støtte dem, vil jeg nødig gå ind som lovfortolker alene på basis af at have hørt dialogen. Men det er, så vidt jeg kan se, uinteressant for afstemningen og derfor ikke noget, der er afgørende for sagens videre behandling.

Til fru Jytte Andersen vil jeg sige, at den fordomsfri analyse førte altså til en afvisning af de to stillede ændringsforslag. Angående et ændringsforslag fra SF til lovforslag nr. L 64 resulterede analysen i en positiv holdning til SF's ønsker og gav anledning til et ændringsforslag fra mig, inspireret af SF's. Og sådan er det jo med fordomsfri analyser, de fører somme tider til, at man siger ja, til andre tider til, at man siger nej. Det blev altså et nej til Socialdemokratiets ændringsforslag.

For så vidt angår EF-sagen, EF-direktivet, er det klart, at mine embedsmænds og min egen stillingtagen på et rådsmøde i EF er baseret på et forhandlingsoplæg i Markedsudvalget. Det var imidlertid sådan i forbindelse med rådsmødet den 16. december 1988, at én delegation gik imod vedtagelsen af direktivforslaget, og da der skal enstemmighed til for denne type vedtagelser, kunne det altså ikke ske.

Jeg afventer nu de videre overvejelser i EF om dette spørgsmål, inden jeg ønsker at foretage yderligere ændringer. Jeg kan oplyse, at sagen ikke er på dagsordenen for det rådsmøde, der skal foregå i morgen. Jeg er endnu ikke bekendt med, om det spanske formandskab har kontaktet den pågældende delegation med henblik på at finde ud af, om der kan skabes et kompromisforslag, men jeg vil meget gerne undersøge, om der er tanker om at vende tilbage til sagen i forbindelse med rådsmødet i juni 1989.

For så vidt angår fru Jytte Andersens udsagn om, at jeg skulle læne mig op ad DA i denne sag, må jeg sige, at fru Jytte Andersen har læst for lidt aviser. Dansk Arbejdsgiverforening har bebrejdet mig begge de stillede forslag og er ganske uenig med mig i de ændringer, der nu sker i en lang række af forholdene vedrørende ligestilling på det danske arbejdsmarked, så det ville være synd at sige, at jeg lænede mig op ad DA. Det er faktisk sådan, at de eneste indsigelser mod mig i den offentlige debat i denne sag er kommet fra DA og fru Jytte Andersen.